

Archiv obce Nová Ves (u Bezdružic)

1885 – 1943

Inventář

Číslo EL NAD: 145
Evidenční číslo pomůcky: 279

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznávalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Název vsi Nová Ves, ležící přibližně dva kilometry jihovýchodně od Bezdruzic, dává tušit, že její zakladatel nebo majitel se rozhodl nedaleko svého dosavadního sídla zbudovat zcela novou osadu. Kvůli snadnému rozlišení (zřejmě krajovému) pak zvolil jednoduchý a zcela nezaměnitelný název Nová Ves. Mezi další, v českém jazyce užívané pojmenování vsi patřilo Nowa Wes, k německým pak Neudorf a k latinským Nova villa.

První písemná zmínka o vsi Nová Ves se vztahuje k roku 1330, kdy jí vlastnil Vyšemír s predikátem z Bezdruzic. Ves byla přirozenou součástí tehdejšího bezdruzického panství. Vyšemír snad mohl být potomkem rytířů z Bezdruzic. Kolem roku 1390 odkoupil tento majetek od Bezdruzických z Bezdruzic rod Kolovratů, kteří se posléze psali jako Bezdruzičtí z Kolovrat. Jeden z členů rodu Kolovratů, Jan, prodal v roce 1540 Bezdruzice s příslušenstvím Janovi Elbognerovi z Dolního Šenfeldu. Pro přílišnou zadluženost muselo dojít k nucenému odprodeji panství a Elbognerovi potomci převedli v roce 1569 panství na Jáchyma ze Švamberka. V období, kdy vlastnil bezdruzické panství, rod Švamberků, došlo v tomto rozsáhlém územním celku k úpravám ohledně vnitřního uspořádání. Panství bylo tvořeno čtyřmi celky (statky Bezdruzice, Krasíkov, Gutštejn a později také Trpisty – Třebel) a v nazývalo se podle rodového predikátu majitelů, Švamberk či Krasíkov. Nová Ves zřejmě nadále zůstala pod správou dílu v Bezdruzicích. V roce 1659 vyměřela kynžvartská linie Švamberků a majitelem rozsáhlého panství, které zakoupil, se stal Jan Kryštof Ferdinand z

Heissensteinu na Starhembergu (ještě v roce 1677 odprodal Jan Kryštof Ferdinand díl Trpisty – Třebel paní Marii Terezii hraběnce Collalto). Po jeho smrti, v roce 1693, bylo panství rozděleno mezi pozůstalé tři dcery. Krasíkov/Švamberk dostala Zuzana Antonie, manželka Jana Josefa z Vrtby, která k němu získala ještě statek Gutštejn od své sestry Elišky, Bezdrůžice (včetně Nové Vsi) připadly Marii Kateřině, která je v roce 1697 prodala děkanovi kapitul v Bamberku a Würzburgu Jiřímu Jindřichovi Stadionovi. Od něj zakoupila Bezdrůžice v roce 1707 Marie Gertruda Berlepschová. Pro svoji velkou zadluženost se jich však musela zbavit a věřitelé odprodali část pozdějšího panství Maxmiliánovi Karlovi Löwensteinovi. Ten posléze koupil od Jana Josefa Vrtby statky Krasíkov a Gutštejn. Výše uváděným krokem došlo ke sjednocení celého bezdrůžického panství pod jednoho majitele. Po roce 1768 bylo panství rozděleno podle dřívějších správních celků (statků), přičemž v jejich rámci došlo ještě k detailnějšímu rozdělení. Nová Ves se ocitla pod správou statku Polžice. Tento stav setrval do roku 1850, kdy došlo ke zrušení patrimoniální správy.

Do roku 1861 tvořila katastrální území obce Nová Ves samotná. Před uváděným rokem došlo ke sloučení Nové Vsi s obcí Potín. Potín se stal osadou obce Nová Ves a tento stav setrval do roku 1945. Na základě vyhlášky prezidenta zemské správy politické ze dne 10. února 1925, č. 24/1925 Z. z., se v roce 1923 samosprávně oddělila od obce Nová Ves dosavadní osada Konstantinovy Lázně. Kromě katastru obce Nová Ves (25 domů) patřily Konstantinovy Lázně také do katastrů obcí Kokašice (14 domů), Břetislav (17 domů) a Poloučany (15 domů).

Do roku 1862 patřila Nová Ves pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Nová Ves se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Bezdrůžice (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Bezdrůžice, jehož součástí byla také obec Nová Ves. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezdrůžice zpět pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Teplé.

Nejdůležitější písemností, vhodnou pro využití informací k rekonstrukci činnosti obecní samosprávy v obci Nová Ves, je pamětní kniha. Přestože tato pamětní kniha vůbec neutrpěla častou změnou pisatele, neboť její vedení zajišťovala nepřetržitě pouze jediná osoba, a to učitel Otto Tutz, paradoxně se to neukázalo být přínosem. Kniha je sice vedena pečlivě a veškerý text byl zaznamenán úhledně a čitelně, ovšem obsah těchto záznamů poněkud zaostává za obrazovým projevem. Kniha neobsahuje téměř žádné informace o politické a správní činnosti v obci. Bez nadsázky lze obecní kroniku zcela zaměnit za kroniku školní. Historická sonda do dějin obce vtěsnaná do úvodní kapitoly navíc vykazuje chronologické a především pak faktické nedostatky, což je vzhledem k pisatelově postavení závažnější. Limitem pro získávání potřebných informací je také poměrně krátké časové období, které kronika přibližuje. Pro následující seznam obecních starostů byla důležitá práce s ostatním, převážně torzovitým materiálem, který se v archivním souboru dochoval.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Wenzel Wittur	1871	?
Lorenz Wittur	1880	1884

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Guschal	1890	?
Ambrosch	1892	1894
Lerch	1894	1896
Ambrosch	1912	1918
Anton Mattis	1919	1933
Franz Hufnagl	1938	1938
Josef Spiegel	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V protokolu o archivní dohlídce spisovny MNV v Nové Vsi u Bezdržic, z 9. února roku 1956, je uvedeno, že kromě nepatrného zbytku spisů se v obci nedochoval žádný materiál z doby německé obecní samosprávy.

Pro uložení do okresního archivu byl vybrán věstník ministerstva školství z roku 1931, hospodářský plán obecního lesa v Potíně 1939 – 1949, „listinný materiál z doby německé okupace“ s odkazem „výběr“ a domobranecký seznam z let 1865 – 1904.

V evidenčním listu JAF, zavedeném k 12. prosinci 1957, se lze dočíst, že archivní soubor AO Nová Ves (u Bezdržic) byl oddělen od archivního souboru MNV Nová Ves a obsahoval 2 knihy z let 1929 – 1939, 1 kartón (bez datace) a 1 balík z let 1886 – 1943. V tématickém popisu archivního souboru je zapsáno, že se v něm nalézají spisy úřadu Landráta, lesnictví, odvozy a dějiny obce. V EL JAF se v ovšem nenachází jakýkoliv záznam o tom, jak byl došlý archivní materiál v tehdejších okresním archivu evidován.

Při revizi archivního souboru AO Nová Ves (u Bezdržic), provedené ve Státním okresním archivu Tachov 21. prosince 2000, byl navíc nalezen parcelní protokol pro obec Potín a další listinný materiál. Nelze však určit, jakým způsobem se tento materiál v okresním archivu ocitl.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Nová Ves (u Bezdržic) pochází z let 1885 – 1943. Jedná se o 3 úřední knihy, jeden kartón písemností a dvě mapy o celkové metrži 0,15 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti I. a II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Nejdůležitější část archivního souboru AO Nová Ves (u Bezdržic) představuje pamětní kniha obce (inv. č. 1), nelze opomenout, že v archivním souboru se nalézají také písemnosti vztahující se k osadě Potín.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v prosinci roku 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 30. května 2008

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan – Weseritz und Umgebung, Planá 1926

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl III. M – Ř, Praha 1951

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, Praha 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Státní oblastní archiv v Plzni, Průvodce po archivních fondech, svazek 3 Praha 1976

Über Grenzen hinweg, Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mähring, Tirschenreuth 1984

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Úřední knihy

Knihy všeobecné správy obce

1	Pamětní kniha obce	1928 – 1936	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Knihy správy obecního majetku

2	Hospodářský plán pro obecní les v Potíně s výhledem na roky 1939 – 1949	1940 – 1941	K 2
---	--	-------------	-----

Knihy evidence ve věcech spolupůsobení ve státních záležitostech

3	Parcelní protokol pro ves Potín	[1890] – [1895]	K 3
---	---------------------------------	-----------------	-----

Spisový materiál

Obec a její správa

4	Sčítání obyvatel v obci Nová Ves a Potín	1936	N 1
---	--	------	-----

5	Úřední list okresního hejtmánství a okresní školní rady v Plané	1911	N 1
---	---	------	-----

6	Korespondence a nařízení došlé od úřadu Landrata v Teplé (převážná většina písemností se týká upozornění na práci, postup a využívání válečných zajatců, zejména pak Jugoslávců, Poláků a Rusů; připojen také ručně psaný seznam v obci se nacházejících a zaměstnaných zajatců)	1940 – 1943	N 1
---	--	-------------	-----

7	Podklady pro pamětní knihu	1912 – [1928]	N 1
---	----------------------------	---------------	-----

Správa obecního majetku

8	Schválené účetnictví obce	1931	N 1
---	---------------------------	------	-----

Péče o bezpečnost a veřejný pořádek

9	Žádosti o povolení stavby	1939	N 1
---	---------------------------	------	-----

	Stavba kanalizace	1934 – 1939	N 1
--	-------------------	-------------	-----

Péče o veřejné ústavy a zařízení

10	Žádost o pomoc v bytové tísni	1941 – 1943	N 1
----	-------------------------------	-------------	-----

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
11	Seznam pravěkých nálezů v okolí katastru obce (dokumentace s detailním popisem nalezených předmětů)	1939	N 1
12	Pozvánka na vysvěcení hasičské stříkačky	1933	N 1
Spolupůsobení ve státních záležitostech			
13	Korespondence týkající se branců	1921 – 1929	N 1
14	Seznamy odvodem povinných osob	1885 – 1932	N 1
15	Pozemnostní archy	1892 – 1940	N 1
16	Soudní seznamy statků určených k převedení na statky dědičné	1941	N 1
17	Opis pojistné smlouvy, pojistná korespondence	1937 – 1943	N 1
18	Výkazy o dodávkách obilovin zemědělskému skladu v Bezdruzicích	1919 – 1921	N 1
19	Nařízení a předpisy pro rolníky	1940	N 1
20	Korespondence ohledně možnosti využití vodních nádrží v obci pro účely chovu kaprů	1940	N 1
Účetní materiál			
21	Stav obecního majetku pro obce Nová Ves a Potín	1928 – 1937	N 1
Ostatní materiál			
22	Mapa vsi Potín c. k. Litografický institut katastru pro pozemkovou daň, mapa vyhotovena podle stavu z roku 1893, litografie, kolorováno, papír, 1 : 2880, 33,5 x 43 cm	1893	M 1
23	Hospodářská mapa vsi Potín Zemská hospodářská společnost Sudetenland, lesní oddělení, zřizovací místo, litografie, kolorováno, tvrdý papír, 1 : 2880, 38,5 x 45,5 cm	[1941]	M 2

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Nová Ves (u Bezdržic)
Značka archivního souboru:	AO Nová Ves u Bezdržic
Časový rozsah:	1885 – 1943
Počet evidenčních jednotek:	6 (3 úřední knihy, 1 kartón, 2 mapy)
Počet inventárních jednotek:	23
Rozsah bm:	0,15 (0,05 úřední knihy, 0,09 kartón, 0,01 mapy)
Stav ke dni:	30. května 2008
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	15
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl